

Bom, Jakob, hvala ti!
 Sem te prizadel?
 Zelo, ampak na pravi način.
 Barnaba: ne morem reči ja, če je pa tisto n e.
 V e s e l e g a , Jakob!
 Vstala sta.
 Koliko je na cagarjih?
 Devet. Si povabljen kam?
 Sem in ne. Adijo!
 Naglo sta se razšla in se stopila z nočjo.
 Barnaba je stopil k morju in vdihoval njegov skrivnostni, razpadajoči
 in hkrati obnavljajoči se duh.
 Mimo so časnili vonljivi parčki.
 Zvezde so bile svetle kot v Udovičevih pesmih.

(Odlomek iz romana)

Pesmi

Valentin
Polanšek

PO SRČNI
SREDOBEŽNICI

Izdavi se,
 izdavi vse,
 kar ti spominsko
 razjeda dušo.
 Izruvaj se,
 izruvaj vse,
 kar ti z varljivo
 skrivnostjo
 uspava
 zavest.

Ven
iz popustljivega
samoljubja
in vratolomnih
pričakovanj!
Kako
boš živel
jutri,
ko se še danes
otepaš
včerajšnosti?

POGLEJVA SI in v roko
V OČI mi sezi,
pa pomagaj premostiti
zadrego
in ne prereži
vsake moje nitke
zbliževanja.
Dokaživa drug drugemu,
da po nepotrebnem
stiskava
svobode željne prsi
v samoobrambnem oklepu,
ne tekmujeva
s frazami prevzete vljudnosti,
ljubša je meni
raskava, a sproščena domačnost.
Kmalu se bo svitalo,
prijatelj,
pa bomo poslali sporočilo
k tvojim,
da si pri nas,
na varnem in se dobro počutiš.
Je prav tako?
Veš,
prek teh razdivjanih
rečnih divjin
ne moreš kar tako na slepo
postaviti mostu.

Izvoli sesti,
 dragi,
 vsaj odmolči se pri nas
 po svoje!

PRIBREDEL SEM po kanalih utopije
 in špekulacijskih greznicah
 do svojih Niagar . . .
 Iz uglajenih kretenj
 in nežnih posiljevanj
 se slabo splete
 upov gnezdišče.
 Vse to me spravlja
 v občutek,
 da sem na dražbi samega sebe.
 Nepričakovano se bo spet zaostrila
 žolčnost nepokoja,
 in nove laži bodo spenile
 moderne nove laži,
 ki jih bo nekdo že tako pregnetel,
 da bodo za marsikoga lepa reč,
 morda celo zame
 neverjetno pričakovanje.
 Zato ne verjamem,
 da bodo prihodnji literarni kritiki
 opravili z mano
 kot kanibalski obredniki
 z zgubljenim odkriteljem.

PRIPRAVLJAM ko se prestopam
 MESTO iz ene negotovosti v drugo,
 ko se presedam
 iz ene neprijetnosti v drugo,
 ko legam
 iz enega nemira v drugega,
 ko se obotavljam
 iz ene neodločnosti v drugo.
 Odmikam se
 v svojem polovičarstvu,

v svoji neugnanosti,
v svoji veri,
v svojih strasteh
nekomu,
ki ga ne znam povabiti
k sebi,
ki ga pogrešam
od svoje prve samobitne
zavesti,
ki bi mu ugodil z vsem,
tudi s samim seboj.

OSMIŠLJAM BOLEČINE

ko
padam
navznoter,
pretehtujem
temne
možnosti,
jih
kot
v tolažbo
usmerjam
v obupno
bodočnost
in
si tajim
možnost
konca.